

Сара Маклейн
НЕГОДНИК ПО НЕВОЛЯ

колекция
ЗЛАТНИ ИСТОРИЧЕСКИ
ЛЮБОВНИ РОМАНИ

САРА
МАКЛЕЙН

НЕГОДНИК
ПО НЕВОЛЯ

Превод
Юлиана Петрова

Издателство ИБИС
София

Лондон, зимата на 1822 г.

смица каро го съсипа.

Една шестица би могла да го спаси, а седмица – да утрои печалбата му.

Само че изтегли осмица.

Младият маркиз Бърн проследи с поглед как картата прелита над мекото зелено сукно и се плъзга до седмица пика, която легеше на масата и му се присмиваше. Клепачите му започнаха да се спускат надолу, а въздухът сякаш изведнъж напусна стаята в един-единствен непоносим порив.

*Vingt et deux.**

С едно повече от *vingt en un***, на което бе заложил.

На което бе заложил всичко.

Из залата се разнесе колективно ахване, когато той спря полета на картата с върха на пръста си – реакцията на зрители, които с удоволствие наблюдават ужаса, който самите те са избегнали.

А след това цялата зала започна да жужи.

– Той всичко ли заложи?

– Всичко, което не е обвързано с титлата.

– Твърде млад е, за да знае какво прави.

– Вече е достатъчно голям. Нищо не може да накара човек да порасне по-бързо от това.

– Наистина ли загуби всичко?

– Всичко.

Той отвори очи и срещна студения сив поглед на мъжа от другата страна на масата, когото бе познавал през целия си живот. Виконт Лангфорд бе съсед и приятел на баща му, старият маркиз на Бърн лично го бе избрал за настойник на единствения си син и наследник. След смъртта на родителите му

* Двайсет и две (фр.). – Бел. прев.

** Двайсет и едно (фр.). – Бел. прев.

именно Лангфорд бе защитавал интересите на Бърн и бе увеличил владенията му десеткратно.

А сега ги бе взел.

Може и да бе съсед, но приятел – никога.

Предателството изгаряше младия маркиз.

– Нарочно го направихте! – За първи път през всичките си двайсет и една години младостта пролича в гласа му и той я намрази.

Лицето на противника му бе напълно безизразно, когато вдигна залога от средата на масата. Бърн устоя на подтика да потрепери при вида на тъмните драскулки на подписа си върху белия лист – доказателство, че е загубил всичко.

– Изборът беше твой. Сам реши да заложиш повече, отколкото си готов да загубиш.

Бяха го ограбили. Лангфорд го бе притискал отново и отново, побутваше го все по-далеч, остави го да печели, докато вече не смяташе, че е възможно да изгуби. Бърн вдигна поглед, гневът и чувството за безсилие го давеха.

– А ти избра да спечелиш.

– Ако не бях аз, нямаше да има нищо за печелене – отвърна по-възрастният мъж.

– Татко! – Томас Алес, син на виконта и най-добър приятел на Бърн, пристъпи напред, а гласът му трепереше от възмущение. – Не го прави.

Лангфорд бавно вдигна документа, без да обръща внимание на сина си. Вместо това изглежда хладно Бърн.

– Би трябвало да ми благодариш, че ти дадох такъв ценен урок на толкова ранна възраст. За нещастие, вече не разполагаш с нищо друго освен с дрехите на гърба си и абсолютно празна къща в имението.

Виконтът хвърли поглед към купчината монети на масата, които представляваха останалата част от печалбата му.

– Ще ти оставя парите, какво ще кажеш? Наречи го прощален подарък. Все пак какво би казал баща ти, ако те оставя без нищо?

Бърн скочи от стола, събаряйки го назад.

– Не си достоен да споменаващ баща ми!

Лангфорд вдигна вежди при този буен изблик и запази дълго мълчание, преди да изрече:

– Знаеш ли, мисля все пак да взема парите. Както и членството ти в този клуб. Време е да си вървиш.

Лицето на Бърн пламна, когато думите стигнаха до съзнанието му. Членството му в клуба. Земята, прислугата, конете и дрехите му, всичко. Всичко освен една къща, няколко акра земя и една титла.

Титла, която сега бе опозорена.

Едното ъгълче на устата на виконта се изви подигравателно и той хвърли една гвинея към Бърн, който инстинктивно протегна ръка, за да улови златната монета, която проблясваше под ярките светлини в салона за карти на Уайтс.

– Изхарчи я разумно, момче. Това е последното, което ще получиш от мен.

– Татко... – отново опита Томи.

Лангфорд се обърна към него.

– Нито дума повече. Няма да ти позволя да се молиш за него.

Най-старият приятел на Бърн обърна тъжен поглед към него и безпомощно вдигна ръце. Томи имаше нужда от баща си. От парите и подкрепата му.

Неща, с които самият Бърн вече не разполагаше.

За миг в него пламна силна омраза, но бързо изчезна, потушена от студена решителност, и той прибра монетата в джоба си, обърна гръб на другите благородници и клуба, на света и живота, които бе познавал.

И се закле да си отмъсти.

Началото на януари 1831 г.

ой не помръдна, когато чу вратата на салона на собствениците тихо да се отваря и затваря зад него.

Стоеше в тъмнината, а силуетът му се очертаваше на фона на стъклописа, който гледаше към главния салон на един от най-изисканите игрални домове в Лондон. Наблюдаван от залата, стъклописът приличаше на впечатляващо произведение на изкуството – внушителна картина от рисувано стъкло, изобразяваща падението на Луцифер. Сред море от ярки цветове огромният ангел, четирикратно по-голям от обикновен човек, се спускаше към ада в мрачните ъгли на Лондон, гонен от Небесната армия.

Падналият ангел.

Едно напомняне не само за името на клуба, но и за риска, който поемат всички посетители, когато поставят залога си на мекото сукно, вземат в ръка заровете от слонова кост или наблюдават завъртането на рулетката в калейдоскоп от цветове и изкушения.

А когато спечелеше Ангелът, което се случваше всеки път, стъклописът напомняше на изгубилите точно колко ниско са паднали.

Бърн отмести поглед към масата за пикет в далечния край на салона.

– Кроа иска увеличаване на лимита?

Управителят на игралния дом не помръдна от мястото си до вратата.

– Да.

– Дължи повече, отколкото би могъл да изплати някога.

– Да.

Бърн извърна глава и срещна мрачния поглед на най-довечения си служител.

– Какво е готов да заложи в замяна на увеличениния лимит?

– Двеста акра в Уелс.

Бърн впери поглед във въпросния лорд, който се потеше и нервно се въртеше в очакване на решението.

– Увеличи му лимита. Изгони го, когато загуби. Членството му се прекратява.

Решенията му рядко биваха поставяни под въпрос, а служителите на „Ангела“ не го правеха никога. Управителят на игралната зала се отправи към вратата толкова тихо, колкото бе влязъл, но преди да излезе, Бърн каза:

– Джъстин.

Тишина.

– Първо земята.

Тихото изщракване на вратата бе единственият знак, че управителят вече не е там.

Секунди по-късно се появи в полезрението му в залата под него и той видя знака към крупнето. След това проследи как ръката бива раздадена, а лордът губи. Отново.

И отново.

И още веднъж.

Някои хора не можеха да разберат.

Онези, които не бяха залагали и не бяха усетили тръпката на победата, които не бяха убеждавали сами себе си да продължат с още само едно раздаване, още една ръка, още едно хвърляне... *докато не стигнат до сто, хиляда, десет хиляди...* Хора, които не бяха познали буйното, еуфорично, единствено по рода си усещане, че масата е нажежена, нощта е тяхна и само с една карта всичко може да се промени. Те никога не биха разбрали какво задържа графа Кроа в стола му, какво го кара да залага отново и отново със светкавична скорост, докато не загуби всичко. Отново. Сякаш всичко, което е залагал, никога не е било негово.

Бърн разбираше.

Джъстин се приближи до Кроа и дискретно прошепна нещо в ухото му. Благородникът се изправи нестабилно на крака, обидено сбърчи чело и се обърна към управителя, воден от гняв и тревога.

Грешка.

Бърн не чуваше думите, но нямаше и нужда. Беше ги слу-

шал стотици пъти и преди, пред очите му огромен брой мъже бяха изгубили парите, а след това и самообладанието си заради Ангела. Заради него.

Той проследи с поглед как Джъстин пристъпва напред с ръце, вдигнати в общоизвестния успокоителен жест. Устните на управителя мърдаха, опитваха се, но не успяваха да убедят и успокоят. Видя, че другите играчи забелязаха суматохата, също както и Темпъл, внушителният партньор на Бърн, който се насочи към спорещите, нетърпелив да започне бой.

В този момент Бърн протегна ръка към стената, дръпна една ръчка, която активираше система от макари и лостове, задвижващи малък звънец над масата за пикет, който привлече вниманието на крипието. Уведомяваше го, че тази вечер Темпъл нямаше да получи това, което желае.

Бърн щеше да се заеме вместо него.

Крипието укроти невероятната мощ на Темпъл само с една дума и кимване към стената, откъдето наблюдаваха Бърн и Луцифер и с нетърпение очакваха да видят какво ще се случи.

Черният взор на Темпъл се отмести от стъклописа и той кимна веднъж, преди да поведе Кроа през тълната от хора долу.

Бърн излезе от салона на собствениците, за да ги посрещне в преддверието, което го делеше от основната зала на клуба. Кроа ругаше като моряк. Той се обърна към Бърн и присви очи с омраза.

– Копеле такова! Не можеш да ми го причиниш. Не можеш да вземеш това, което е мое.

Бърн се облегна на масивната дъбова врата и скръсти ръце.

– Ти сам си изкопа гроба, Кроа. Върви си у дома и бъди благодарен, че няма да ти взема повече от това, което ми дължиш.

Кроа се втурна през малкото помещение, преди да е имал възможност да премисли, а Бърн реагира с бързина, която малцина очакваха, хвана ръцете на графа и ги изви, докато Кроа не се озова притиснат с лице към вратата. Бърн разтърси мършавия мъж веднъж, а после втори път, преди да каже:

– Внимателно си помисли какво ще направиш. Вече не съм толкова великодушно настроен, колкото бях преди малко.

– Искам да видя Чейс. – Думите прозвучаха неясно, избъбени срещу дъбовото дърво на вратата.

– Вместо това ще видиш нас.

– Аз съм член на „Ангела“ от самото начало. Длъжник си ми. *Той* ми е длъжник.

– Напротив, *ти* си задължен на *нас*.

– Дал съм на това място достатъчно пари...

– Колко щедро от твоя страна. Да помоля ли да донесат счетоводните книги, за да видим колко ни дължиш все още?

Кроа застина.

– Аха. Виждам, че започваш да разбираш. Земята вече е наша. Изпрати адвокатата си да донесе нотариалния акт утре сутринта или лично ще дойда да те потърся. Ясно ли е? – Бърн не изчака отговора, а отстъпи назад и пусна благородника. – Махай се!

Кроа се обърна към него и Темпъл, а в погледа му се четеше паника.

– Задръж земята, Бърн, но не и членството... не ми отнемай членството. Съвсем скоро ще се ожения. Зестрата ѝ ще покрие всичките ми загуби и отгоре. Не ми вземай членството.

Бърн презираше страстната молба и прикритото чувство на нетърпение, което се усещаше в думите му. Знаеше, че Кроа няма да издържи на импулса да залага. На изкушението да спечели.

Ако в Бърн бе останала и частица състрадание, щеше да съжали бедното момче, но това не бе черта, която претендираше да притежава.

Кроа обърна широко отворените си очи към другия мъж.

– Темпъл, моля те.

Едната от черните вежди на Темпъл се повдигна и той скръсти силните си ръце пред гърдите.

– Сигурен съм, че на много други по-обикновени места ще те приемат с такава щедра зестра.

Разбира се, че щяха да го приветстват. Вертепите, пълни с убийци и измамници, щяха да посрещнат с отворени обятия това нищожество и ужасния му късмет.

– Те да вървят по дяволите – изплю Кроа. – Какво ще си помислят хората? Какво трябва да направя? Ще платя двойно... тройно. Тя има много пари.

Бърн бе истинско възплащение на делови човек.

– Ожени се за момичето и си плати дълговете и ще подновим членството ти.

– А какво да правя дотогава? – Хленченето на графа бе наистина неприятно.

– Може да опиташ малко въздържание – предложи равнодушно Темпъл.

Облекчението накара Кроа да забрави здравия разум.

– Точно ти ли трябва да ми говориш? Всички знаят какво си направил.

Темпъл застина и гласът му стана заплашителен.

– И какво точно съм направил?

Ужасът прогони и последните остатъци от разум у графа и той замахна да удари Темпъл, който улови ръката му в огромния си юмрук и зловещо придърпа мършавия благородник към себе си.

– Какво съм направил? – повтори той.

Кроа започна да хленчи като бебе.

– Н-нищо. Съжалявам. Нямах това предвид. Моля те, не ме наранявай. Не ме убивай, моля те. Ще си тръгна. Веднага. Кълна се. Моля те... н-не ме наранявай.

Темпъл въздъхна и го пусна.

– Не заслужаваш усилията ми.

– Махай се – каза Бърн, – преди да съм решил, че *заслужаваш* моите.

Мъжът буквално избяга от стаята.

Бърн го изпрати с поглед, след което изпъна жилетката и оправи жакета си.

– Мислех, че ще се подмокри, когато го хвана.

– Нямаше да е първият. – Темпъл се отпусна в един нисък стол, опъна крака и кръстоса обутите си с ботуши глезени. – Чудех се колко време ще ти отнеме.

Бърн прокара ръка по ленения маншет, който се показваше под връхната му дреха, за да се увери, че белият плат се вижда равномерно, преди да попита, преструвайки се, че не разбира въпроса.

– Кое?

– Да възвърнеш идеалния си външен вид. – Едното ъгълче на устата на Темпъл се изви в подигравателна усмивка. – Като жена си.

Бърн изглежда огромния мъж.

– Жена с изключително дясно кроше.

Усмивката се превърна в ухилване, което подчерта формата на носа на Темпъл, чупен и зараствал на три места.

– Да не би сериозно да казваш, че можеш да ме победиш в бой?

Бърн погледна към едно близко огледало, за да прецени състоянието на шалчето си.

– Точно това казвам.

– В такъв случай може ли да те покана на ринга?

– По всяко време.

– Никой няма да се качва на ринга. Не и с Темпъл.

Двамата едновременно се обърнаха към гласа, който идваше от една скрита врата в далечния край на помещението, откъдето ги наблюдаваше Чейс, третият съдружник в клуба.

Темпъл се изсмя, като чу думите, и се обърна към Бърн.

– Виждаш ли? Чейс знае достатъчно, за да е наясно, че не си ми в категорията.

Чейс си наля чаша скоч от гарафата на близкия шкаф.

– Причината няма нищо общо с Бърн, Темпъл. Ти си като каменна крепост, никой не ти е в категорията. – В думите се прокрадна ирония. – Никой освен мен.

Темпъл се облегна назад в стола си.

– Когато и да решиш, че искаш да се срещнем на ринга, Чейс, ще си освободя графика.

Чейс се обърна към Бърн.

– Взел си всичко на Кроа.

Той започна да обикаля стаята.

– Като бонбоните на бебе.

– След пет години в бизнеса все още се изненадвам от тези мъже и слабостта им.

– Това не е слабост, а болест. Желанието да спечелиш е като треска.

Чейс вдигна вежди при тази метафора.

– Темпъл е прав. Наистина си като жена.

Темпъл избухна в смях и се изправи в целия си ръст от почти два метра.

– Трябва да се върна долу.

Чейс проследи с поглед как той се насочва към вратата.

– Не си си получил порцията кавги за тази вечер?

Темпъл поклати глава.

– Бърн ми я измъкна изпод носа.

– Още не е късно.

– Човек може само да се надява. – Темпъл излезе и вратата се затвори плътно зад него. Чейс наля още една чаша скоч и се приближи към Бърн, който напрегнато се взираше в камината. Той прие питието и отпи голяма глътка от златистата течност, наслаждавайки се на усещането, което прогори гърлото му.

– Имам новини за теб – каза Чейс и Бърн обърна глава в очакване. – Новини за Лангфорд.

Цели десет години чакаше точно този момент, чакаше думите, които щяха да излязат от устата на Чейс. Десет години бе очаквал новини за този мъж, който бе откраднал миналото му и рожденото му право.

Историята му.

Всичко.

През онази нощ Лангфорд бе взел всичко – земите, парите, всичко освен една празна къща и няколко акра земя в центъра на едно по-голямо имение – „Фалкънуел“. Докато наблюдаваше как всичко му се изплъзва, Бърн не бе разбрал мотивите на по-възрастния мъж – никога не бе познавал усилието да накара едно имение да прелива от живот и да процъфтява. Не бе разбрал каква е болката да предадеш подобна собственост на някакво момче.

А сега, цяло десетилетие по-късно, вече не се интересуваше.

Искаше отмъщение.

Него бе чакал.

Беше му отнело десет години, но Бърн бе възвърнал състоянието си и дори го бе удвоил. Парите от партньорството в „Ангела“, както и няколко изгодни инвестиции му бяха дали възможността да натрупа състояние, което съперничеше на най-богатите хора в Англия.

Само че никога не бе успял да си върне онова, което бе изгубил. Лангфорд държеше всичко под контрол и не желаше да продава, независимо от предложената сума или влиянието на човека, който я предлагаше. А много влиятелни хора бяха опитали.

Досега.

– Кажи ми.

– Сложно е.

Бърн отново се обърна към огъня.

– Винаги е сложно. – Не бе полагал толкова усилия ден след ден, за да натрупа богатство заради някаква си земя в Уелс или Шотландия, Девъншир или Лондон.

Беше го направил заради „Фалкънуел“.

Хиляда акра плодородна земя, която някога бе гордостта на маркизите Бърн. Земята, която баща му, дядо му и прадядо му бяха приобщавали към господарската къща и която се предаваше на всеки следващ наследник на титлата.

– Какво? – Видя отговора в очите на Чейс още преди да чуе думите и изруга дълго и грозно. – Какво е сторил с него?

Чейс се поколеба.

– Ако е направил нещата невъзможни, ще го убия.

Както трябваше да постъпи преди години...

– Бърн...

– Не. – Той разсече въздуха с ръка. – Чаках това десет години. Той ми отне всичко. *Всичко*. Нямах представа.

Чейс срещна погледа му.

– Имам много точна представа.

При тези думи Бърн замлъкна, разбра значението и истинността им. Именно Чейс бе неговата опора в най-трудния момент. При него бе намерил подслон, подкрепа и дори работа. Бе намерил спасение.

Или поне му бе предложен опит за спасение.

– Бърн – започна Чейс внимателно, – той не го е задържал. В гърдите му се надигна студен ужас.

– Какво искаш да кажеш?

– Лангфорд вече не е собственик на земята в Съри.

Бърн поклати глава, сякаш това щеше да му помогне да разбере.

– А кой тогава?

– Маркизът на Нийдъм и Долби.

Спомен отпреди десетки години проблесна в ума му – едър мъж с пушка в ръка, който марширува сред кално поле в Съри, следван от група момичета, от малки по-малки, чиято предводителка имаше най-сериозните сини очи, които Бърн някога бе виждал.

Те бяха съседи от детството му – третото семейство от светата троица на благородниците в Съри.

– Земята ми е в ръцете на Нийдъм? Как я е получил?

– По ирония на съдбата след игра на карти.

Бърн не откри особена радост в този факт. Самата мисъл, че „Фалкънуел“ просто така е бил заложен и изгубен в игра на карти, го подлудяваше.

– Докарай го тук. Нийдъм играе *ecarte**. „Фалкънуел“ ще бъде мой.

Чейс изненадано се отдръпна назад.

– Ще залагаш за него?

Бърн отговори моментално.

– Ще направя каквото е необходимо.

– *Всичко*, което е необходимо?

Бърн стана подозрителен.

– Какво знаеш, което аз не знам?

Чейс рязко вдигна вежди.

– Защо мислиш, че има нещо такова?

– Ти винаги знаеш повече от мен. И това ти доставя удоволствие.

– Просто внимавам повече.

Бърн стисна зъби.

– Дори да е така...

Човекът, основал „Падналият ангел“, се престори, че разглежда едно петънце на ръкава си.

– Земята, която някога е била част от „Фалкънуел“...

– *Моята* земя.

Чейс не обърна внимание на прекъсването.

– Не можеш да си я върнеш просто така.

– Защо не?

Чейс се поколеба.

– Обвързана е с... нещо друго.

Студена омраза завладя Бърн. Беше чакал това цяло десетилетие – момента, в който щеше да си върне земите на имението „Фалкънуел“.

– Обвързана с какво?

– По-скоро с *кого*.

– Не съм в настроение за гатанките ти.

* Игра на карти за двама, измислена във Франция, подобна на вист, но със специфични правила. – Бел. прев.

– Нийдъм е обявил, че земите, които някога са били част от „Фалкънуел“, ще бъдат част от зестрата на най-голямата му дъщеря.

Шокът накара Бърн да се олюлее.

– Пенелопи?

– Познаваш ли дамата?

– Не съм я виждал от години... почти двацет.

Шестнайсет. Тя бе там в деня, когато бе напуснал Съри за последен път, след смъртта на родителите му и на петнайсет години бе изпратен в един нов свят без семейство. Беше го наблюдавала как се качва в каретата, а сериозният ѝ син поглед проследи екипажа, докато се отдалечаваше от „Фалкънуел“.

Не бе извърнала очи, докато той не излезе на главния път.

Знаеше го, защото и той я бе наблюдавал.

Тя му бе приятелка.

По времето, когато все още бе вярвал в приятелите.

Освен това бе най-голямата дъщеря на човек, който притежаваше две титли на маркиз и повече пари, отколкото би могъл да изхарчи за цял живот. Нямахше причина да е останала стара мома толкова дълго. Би трябвало отдавна да е омъжена и да отглежда цяло котило млади аристократчета.

– Защо на Пенелопи ѝ е необходим „Фалкънуел“ като зестра? – Той замълча за момент. – Защо още не е омъжена?

Чейс се изкиска.

– Щеше да е добре, ако поне един от вас не ограничаваше интереса си към висшето общество само в рамките на оскъдната ни членска маса.

– *Оскъдната ни членска маса* представлява повече от петстотин мъже. Благодарение на партньорите ти всеки от тях има досие, дебело колкото палеца ми и пълно с информация.

– И все пак имам по-добри занимания за вечерта от това, да ти изнасям лекции за света, в който си бил роден.

Бърн присви очи. Никога не бе смятал, че Чейс прекарва вечерите си по различен начин, а не в самота.

– Какви неща?

Чейс пренебрегна въпроса и отново отпи от скоча.

– Лейди Пенелопи хвана улова на сезона преди години.

– И?

– Годажът бе засенчен от новината за брака по любов на годеника ѝ.

Това бе стара история и той я бе чувал безброй пъти, но въпреки това в гърдите му се надигаше непознато чувство при мисълта, че момичето, което помни, е било наранено от разваляния си годеж.

– Брак по любов – присмя се той. – По-скоро някоя по-красива или по-богата. Това ли е всичко?

– Чух, че е имала няколко ухажори след това, но въпреки всичко все още е неомъжена. – Изглежда, Чейс губеше интерес към темата, защото въздъхна отегчено. – Предполагам няма да е задълго, защото „Фалкънуел“ ще стимулира интереса към дамата. Изкушението ще накара ухажорите да се тълпят около нея.

– Ще търсят възможност да ми натрият носа.

– Вероятно. Не си на челните места в списъка с любими благородници.

– Изобщо не съм в този списък. Въпреки това ще получа земята.

– Готов ли си да направиш каквото е необходимо, за да я имаш? *Всичко*, което е необходимо? – В очите на Чейс се четеше веселие.

Бърн разбра какво се криеше зад тези думи.

В съзнанието му проблесна образът на младата, милата Пенелопи, пълна противоположност на него самия и това, в което се бе превърнал. Той го прогони. Цели десет години чакаше този миг. Очакваше възможността да си възвърне онова, което бе съградено за него. Онова, което му бе завещано. Кое то бе изгубил.

Това бе най-близкото нещо до изкупление, което някога щеше да получи.

Нищо нямаше да застане на пътя му.

– Всичко. – Бърн се изправи внимателно и изпъна жакета си. – Ако това включва и съпруга, така да бъде.

Вратата се затвори с трясък зад него.

Чейс вдигна тост при този звук и изрече в празната стая:

– Поздравления.

Скъпи М.,

Обезателно трябва да се върнеш у дома. Без теб е ужасно скучно. Нито Виктория, нито Валери стават за компания на езерото.

Съвсем сигурен ли си, че трябва да учиш там? Гувернантката ми изглежда относително интелигентна. Сигурна съм, че може да те научи на всичко, което трябва да знаеш.

Твоя П.

Имението „Нийдъм“, май 1813 г.

Скъпа П.,

Боя се, че те очаква ужасна скука до Коледа. Ако това е някакво успокоение, новациите тук дори не ги допускат до езерото. Може ли да предложи да научиш близначките да ловят риба?

Определено трябва да остана тук... гувернантката ти не ме обича особено.

М.

Колежът „Итън“, май 1813 г.

Съри, края на януари 1831 г.

Ъй като бе с благороден произход и добро възпитание, лейди Пенелопи Марбъри знаеше, че би трябвало да е много благодарна, когато в един мразовит януарски следобед, доста след като бе навършила двацет и осем, получи петото си (и най-вероятно последно) предложение за брак.

Знаеше, че поне половината Лондон няма да я упрекне особено, ако се бракосъчетае с благородния господин Томас Алес и падне на едно коляно, за да благодари на него и на Създателя за този много мил и изключително щедър жест. Все пак въпросният джентълмен бе красив, дружелюбен, а зъбите и косата му си бяха по местата – рядка комбинация от черти в един мъж

предложил на жена, която вече не бе в първа младост, а зад гърба си имаше развален годеж и едва шепя ухажори.

Освен това, докато се взираше във върха на добре оформената глава на Томас, осъзна, че баща ѝ, който без съмнение вече бе благословил този съюз, наистина го харесва. Маркизът на Нийдъм и Долби бе харесал „онзи Томи Алес“ още преди двайсет години, в деня, в който момчето бе навило ръкави и бе клекнало в конюшните на дома, в който бе израсла, за да помогне при израждането на една от любимите ловни хрътки на маркиза.

От този ден нататък Томи бе смятан за добро момче.

Според Пенелопи баща ѝ би искал и собственият му син да прилича на това момче. Ако имаше син, разбира се, а не пет дъщери.

Освен това някой ден Томи щеше да стане виконт, и то богат. Както, без съмнение, повтаряше майка ѝ от мястото си зад вратата на салона, откъдето, отново без съмнение, наблюдаваше сцената с тихо отчаяние:

Просящите нямат право на избор, Пенелопи.

Пенелопи бе наясно с всичко това.

Точно затова, когато погледна в топлите кафяви очи на това момче, превърнало се вече в мъж, което бе познавала през целия си живот и считаше за скъп приятел, осъзна, че това със сигурност е най-щедротото предложение за брак, което някога ще получи, и определено трябва да го приеме. И то без колебание.

Само че не го стори.

Вместо това попита:

– Защо?

Тишината, която последва думите ѝ, бе нарушена от едно драматично: „Тя какво си мисли, че *прави*?“, откъм вратата на салона, при което погледът на Томас се изпълни с веселие и немалка изненада и той се изправи на крака.

– Защо не? – отвърна спокойно и след миг добави. – Приятели сме от цяла вечност, чувстваме се добре в компанията на другия. Аз имам нужда от съпруга, а ти – от съпруг.

В класацията на причините за брак, тази не бе най-ужасната. И все пак.

– Дебютирах във висшето общество преди девет години, Томи. Разполагаше с цялото това време, за да ми предложиш.

Томи прояви благоприличието да си придаде огорчен вид, преди да се усмихне. Приличаше на лабрадор ретривър.

– Вярно е. И нямам добро оправдание за това изчакване освен... е, щастлив съм да ти кажа, че се осъзнах, Пен.

Тя му се усмихна в отговор.

– Глупости. Ти никога няма да се осъзнаеш. Защо аз, Томи? – притисна го тя. – Защо сега?

Той се засмя на думите ѝ, но не силно, свободно и приятелски. Това бе нервен смях. Смехът, до който винаги прибегваше, когато не желаше да отговори на някой въпрос.

– Време е да улегна – каза ѝ, а след това наклони глава на една страна, усмихна се широко и продължи. – Хайде, Пен. Да го направим, какво ще кажеш?

Пенелопи вече бе получавала четири предложения за брак и си бе представяла безброй други по най-различни начини – от невероятно, драматично прекъсване на някой бал до прекрасно предложение насаме в някоя уединена беседка в разгара на лятото в Съри. Беше си представяла признания в любов и неугасваща страст, изобилие от любимите ѝ божури, одеяла, разстлани с любов сред поле от маргаритки, свежия вкус на шампанско върху устните ѝ, докато цял Лондон вдига тост за щастието им. Ръцете на годеника ѝ, които се обвиват около нея, когато се хвърля в прегръдките му и въздъхва: *Да... Да!*

Всичко това бяха фантазии, всяка от които бе по-невероятна от предишната, и тя го знаеше. Все пак за една двайсет и осем годишна стара мома не се биеха тълпи от ухажори.

И въпреки това бе нормално да се надява на нещо повече от *Да го направим, какво ще кажеш?*

Тя въздъхна леко, не искаше да разстройва Томи, който очевидно правеше всичко по силите си, но двамата бяха приятели от цяла вечност и не ѝ се искаше да започва да го лъже точно в този момент.

– Съжаляваш ме, нали?

Очите му се разшириха.

– Какво? Не! Защо говориш така?

Тя се усмихна.

– Защото е вярно. Съжаляваш бедната си приятелка, която е останала стара мома, и имаш намерение да пожертваш собственото си щастие, за да се увериш, че ще се омъжа.

Той я изгледа вбесено, както само един скъп приятел може да направи, повдигна ръцете ѝ и целуна кокалчетата първо на едната, а после и на другата.

– Глупости. Време ми е да се ожения, Пен. Ти си добра приятелка. – Той спря за миг, а раздразнението, което се появи в очите му, бе толкова приятелско, че ѝ бе невъзможно да му се разсърди. – Оплесках всичко, нали?

Тя не се сдържа и се усмихна.

– Мъничко. Предполага се, че трябва да признаеш неуважението си любов.

Той изглеждаше скептичен.

– Да опра чело до ръката ти и всичко останало?

Усмивката ѝ се превърна в смях.

– Именно. И може би да ми напишеш сонет.

– О, хубава лейди Пенелопи... *Моля ви, обмислете възможността да се омъжите за мен.*

Тя се засмя. Томи винаги я караше да се смее и това беше хубаво.

– Наистина жалък опит, милорд.

Той направи физиономия.

– Предполагам, че не може и да създам нова порода куче и да я кръстя „Лейди П.“?

– Много романтично, но вероятно ще отнеме доста време.

Двамата замълчаха за малко, за да се насладят на компанията на другия, след което той внезапно каза сериозно:

– Моля те, Пен, позволи ми да те защитавам.

Изборът на думи бе странен, но тя не се съсредоточи над това, тъй като той се бе провалил и в останалите части на предложението. Вместо това се замисли за самото предложение, и то сериозно.

Той бе най-старият ѝ приятел. Или поне единият от тях.

Този, който не я бе изоставил.

Караше я да се смее и тя бе много, много привързана към него. Томи бе единственият мъж, който не я бе загърбил напълно след катастрофално проваления ѝ годеж. Това само по себе си го издигаше в очите ѝ.

Трябваше да каже „да“.

Кажи го, Пенелопи.

Би трябвало да стане лейди Томас Алес, двайсет и осем

годишна жена, спасена от перспективата да прекара целия си живот като стара мома.

Кажи го: Да, Томи. Ще се омъжа за теб. Колко мило от твоя страна да ми предложиш.

Би трябвало да го направи.

Но не го стори.

* * *

Скъпи М.,

Гувернантката ми не обича змиорки, но със сигурност е достатъчно добре образована, за да знае, че фактът, че си донесъл една такава, не те прави лош човек. Мрази греха, а не грешника.

Твоя П.

PS: Томи се върна у дома миналата седмица и ходихме за риба. Той съвсем официално е любимият ми приятел.

Имението „Нийдъм“, май 1813 г.

Скъпа П.,

Това подозрително много напомня на проповед на отец Комптън. Очевидно слушаш внимателно в църквата. Разочарован съм.

М.

PS: Не, не ти е любим.

Колежът „Итън“, май 1813 г.

Звукът от затварянето на масивната дъбова врата зад Томас все още отекваше в коридора на имението „Нийдъм“, когато майката на Пенелопи се появи на площадката на първия етаж, на един полет разстояние от мястото, където бе застанала Пенелопи.

– Пенелопи! Какво направи?! – Лейди Нийдъм се втурна надолу по централното стълбище, следвана от дъщерите си Оливия и Филипа и три от ловните хрътки на баща ѝ.

Пенелопи си пое дълбоко въздух и се обърна към майка си.

– Всъщност денят бе доста спокоен – каза напълно овла-

дяно и се отправи към трапезарията, уверена, че майка ѝ ще я последва. – Написах писмо на братовчедката Катрин. Знаеше ли, че още не се е излекувала от онази ужасна настинка, която я повали преди Коледа?

Пипа се изкикоти. Лейди Нийдъм – не.

– Изобщо не ме интересува братовчедка ти Катрин! – изрече маркизата, тонът ѝ се повишаваше успоредно с безпокойството ѝ.

– Това не е особено мило, никои не обича настинките. – Пенелопи отвори вратата на трапезарията и откри, че баща ѝ вече е седнал на масата, все още в дрехите си за лов, и тихо чете *Поуст*, докато чака появата на дамската част от домакинството. – Добър вечер, татко. Добре ли мина денят ти?

– Навън е адски студено – отвърна маркизът на Нийдъм и Долби, без да вдига поглед от вестника. – Мисля, че съм готов да вечерям. Нещо топло.

Пенелопи си помисли, че може би баща ѝ изобщо не е готов за това, което щеше да му се сервира по време на това конкретно хранене, но въпреки това побутна бийгъла, който чакаше до стола ѝ, и зае мястото си отляво на маркиза и срещу сестрите си. И двете бяха разтворили широко очи, любопитни какво ще последва. Тя се престори на невинна и разтвори салфетката си.

– Пенелопи! – Лейди Нийдъм се появи в рамката на вратата на трапезарията. Гърбът ѝ беше изпънат, а ръцете – стиснати в малки юмруци, и объркваше прислужниците, които се чудеха дали да сервират вечерята, или не. – Томас ти направи *предложение*!

– Да. Присъствах на тази част – каза Пенелопи.

Този път се наложи Пипа да вдигне чашата си с вода, за да скрие усмивката си.

– Нийдъм! – Лейди Нийдъм реши, че има нужда от допълнителна подкрепа. – Томас направи предложение на Пенелопи!

Лорд Нийдъм отпусна вестника надолу.

– Така ли? Винаги съм харесвал Томи Алес. – След това се обърна към най-голямата си дъщеря и попита: – Всичко наред ли е, Пенелопи?

Тя си пое дълбоко въздух.

– Не точно, татко.

– Тя не прие! – Фалцетът на майка ѝ би бил подходящ само за най-сърцераздиращите оплаквачки или за някоя древногръцка трагедия. Оказа се, че разлайването на кучета се явяваше бонус към тази характеристика.

След като лейди Нийдъм и кучетата приключиха с воплите, майка ѝ се приближи към масата. Кожата ѝ се бе покрила с петна, сякаш бе минала през гора от отровен бръшлян.

– Пенелопи! Предложенията за брак от богати, млади благородници не растат по дърветата!

Особено през януари, предполагам. Пенелопи бе достатъчно умна, за да знае, че не трябва да изрича на глас мислите си.

Когато се появи един прислужник, за да сервира супата за начало на вечерята, лейди Нийдъм се отпусна на стола си и каза:

– Махнете я! Кой може да яде в такъв момент?

– Всъщност аз съм доста гладна – рече Оливия и Пенелопи преглътна една усмивка.

– Нийдъм!!!

Маркизът въздъхна и се обърна към Пенелопи.

– Отказала си му?

– Не точно – започна да увърта Пенелопи.

– Тя не го *прие*! – изплака лейди Нийдъм.

– Защо не?

Уместен въпрос. Със сигурност всички, седнали около масата, биха желали да разберат отговора. Дори Пенелопи.

Само че не разполагаше с отговор. Поне не добър.

– Исах да обмисля предложението.

– Не бъди глупава. Приеми – каза лорд Нийдъм, сякаш всичко бе толкова просто, и махна на прислужника за супата.

– Може би Пени не *желае* да приеме предложението на Томи – изтъкна Пипа и Пенелопи бе готова да я разцелува.

– Не става въпрос за желание – каза лейди Нийдъм. – А за това, да продаваш, когато има кой да купува.

– Колко чаровно – изрече Пенелопи сухо, опитвайки се да запази доброто си настроение.

– Но е вярно, Пенелопи. А Томас Алес, изглежда, е единственият мъж във висшето общество, който има желание да купува.

– Иса ми се да измислим по-добро сравнение от това за покупко-продажбата – каза Пенелопи. – А и в интерес на истина-

та не смятам, че той иска да се ожени за мен повече, отколкото аз го желая. Просто е мил.

– Не е *просто* мил – каза лорд Нийдъм, но преди Пенелопи да задълбае в това прозрение, лейди Нийдъм отново заговори.

– Едва ли може да се говори за *желание* за брак, Пенелопи. Отдавна си отминала този момент. *Трябва* да се омъжиш! А Томас искаше да се ожени за теб! Не си получавала предложение от *четири години*! Да не би да си го забравила?

– Да, майко. Благодаря ти, че ми напомни.

Лейди Нийдъм вирна нос.

– Предполагам, че намираш това за забавно?

Оливия вдигна вежди, сякаш идеята, че сестра ѝ може да е забавна, изглеждаше немислима. Пенелопи устоя на желанието да защити чувството си за хумор, беше ѝ приятно да мисли, че то е останало непокътнато.

Разбира се, че не бе забравила. Това би било доста трудно, имайки предвид колко често майка ѝ ѝ напомняше въпросния факт. Пенелопи бе изненадана, че маркизата не знае точно колко дни и часове са изминали от тогава.

Тя въздъхна.

– Не се опитвах да бъда забавна, майко. Просто... не съм сигурна дали *искам* да се омъжа за Томас. Нито за някой друг, който не е убеден, че иска да се ожени за мен.

– Пенелопи! – излая майка ѝ. – В тази ситуация *желанията* ти нямат значение.

Разбира се, че нямаха. Така работеше брачната институция.

– Наистина. Колко абсурдно! – Последва пауза, по време на която маркизата се взе в ръце и опита да намери подходящите думи. – Пенелопи... няма *никой* друг! Търсили сме! Какво ще стане с теб?! – Тя елегантно се свлече назад в стола си и драматично опря ръка на челото си по начин, на който много лондонски актриси биха завидели. – Кой ще те *вземе*?!

Въпросът беше добър и вероятно Пенелопи трябваше да го обмисли по-внимателно, преди да разкрие несигурността на брачното си положение. Само че тя не бе *решила* да направи това изявление до момента, в който то не се бе откъснало от устните ѝ.

А сега ѝ се струваше, че това е най-доброто решение, което е вземала от много дълго време.

Работата бе там, че през последните девет години Пенелопи бе имала много възможности да бъде „взета“. Имаше време, когато тя бе най-значимата тема за клюкарстване във висшето общество – с приемлива външност, с добри маниери и възпитание, съвършено... съвършена.

Дори бе сгодена. За също толкова съвършен партньор.

Да, подхождаха си идеално, ако не се вземеше под внимание фактът, че той бе съвършено влюбен в друга. Скандалът бе улеснил Пенелопи да сложи край на годежа, без да бъде отхвърлена. Е, не *точно*.

Не би го описала като *отхвърляне*. Всъщност бе по-скоро *разтърсване*.

И това не бе неприятно.

Не че би го признала на майка си.

– Пенелопи! – Маркизата отново изправи гръб и обърна измъчен поглед към най-голямата си дъщеря. – Отговори ми! Ако не Томас, тогава *кой*? Кой мислиш, че ще те *вземе*?

– Изглежда, сама ще се *взема*.

Оливия ахна. Лъжицата на Пипа замръзна във въздуха.

– О! О! – Маркизата отново се свлече в стола си. – Не може да говориш *сериозно*! Не бъди *глупава*! – В гласа на лейди Нийдъм се бореха паника и раздразнение. – Ти заслужаваш повече от това, да останеш *стара мома*! О! Не ме карай да мисля за това! *Стара мома*!

Пенелопи бе на точно обратното мнение, но се въздържа да го каже на майка си, която изглеждаше, сякаш всеки момент ще падне от стола в състояние на пълно отчаяние.

Маркизата продължи да настоява.

– Ами аз? Не съм родена да бъда *майка на стара мома*! Какво ще си *помислят* хората? Какво ще *кажат*?

Пенелопи имаше много добра представа какво си мислеха вече. И какво говореха.

– Имаше време, Пенелопи, когато ти бе пълна противоположност на това, в което си се превърнала! А аз щях да бъда майка на *херцогиня*!

Ето пак. Призрактът, който витаеше между лейди Нийдъм и най-голямата ѝ дъщеря.

Херцогиня.

Пенелопи се зачуди дали майка ѝ някога ще ѝ прости за раз-

валянето на годежа... сякаш вината по някаква причина бе на Пенелопи.

Тя си пое дълбоко въздух и се опита да прозвучи разумно.

– Майко, херцогът на Лейтън беше влюбен в друга жена...

– *Истински скандал!*

Която неописуемо обичаше. Дори и сега, осем години по-късно, Пенелопи усещаше как я пробужда завист... не заради херцога, а заради изпитваните емоции. Тя отблъсна това чувство.

– Скандал или не, в момента дамата е херцогиня на Лейтън. И бих добавила, че е притежателка на въпросната титла от вече осем години, през което време е родила бъдещия херцог на Лейтън, както и още три деца на съпруга си.

– Който трябваше да е *твой* съпруг! *Твоите* деца!

Пенелопи въздъхна.

– Какво според теб можех да направя?

Маркизата отново нападна.

– Е! Можеше да се *постараеш* малко повече! Можеше да приемеш някое от предложенията след херцога. Имаше *цели четири*! Двама графове – припомни тя, сякаш Пенелопи би забравила, – след това Джордж Хейс! А сега *Томас*! Бъдещ виконт! Аз бих могла да *приема* един бъдещ виконт!

– Колко великодушно от твоя страна, майко.

Пенелопи се облегна назад. Вероятно всичко това бе вярно. Бог ѝ бе свидетел, че бе обучена да направи всичко възможно, за да си намери съпруг – е, поне всичко, което човек би могъл да стори, без останалите да мислят, че не прави всичко по силите си.

Само че през последните няколко години не го правеше искрено. Първата година след разваления годеж ѝ бе лесно да си казва, че не я интересува дали ще се омъжи, защото скандалът я преследва и никой не показва особен интерес към нея като потенциална съпруга.

След това последваха няколко предложения от мъже със скрити мотиви. Всички горяха от нетърпение да се оженят за дъщерята на маркиза на Долби и Нийдъм или заради политическа кариера, или заради финансово подсигуриране и баща ѝ не бе имал нищо против, когато Пенелопи любезно ги бе отхвърлила.

За него нямаше значение защо им отказва.

Не му бе хрумвало, че може да го прави, защото е зърнала частица от това, което може да представлява бракът – бе видяла как херцогът на Лейтън се взира влюбено в очите на херцогинята си. Бе разбрала, че в брака може да има още нещо, ако разполагаше с достатъчно време да го открие.

И някак, докато си казваше, че чака нещо повече, бе пропуснала шанса си. Бе станала твърде стара, твърде обикновена, бе изгубила блясъка си.

И днес, докато гледаше Томи – беше ѝ скъп приятел, но само толкова – който ѝ предлагаше да прекара остатъка от живота си с нея, въпреки липсата си на желание да встъпи в този брак... просто не можеше да каже „да“.

Не можеше да съсипе *неговите* шансове за нещо повече. Без значение колко отчайващи бяха нейните.

– О! – Оплакването започна отново. – Помисли за *сестрите* си! Ами *те*?

Пенелопи погледна сестрите си, които следяха разговора, сякаш бе мач по бадминтон. *Всичко със сестрите ѝ щеше да бъде наред.*

– Обществото ще трябва да се задоволи с по-младите и красиви дъщери на Марбъри. Като се има предвид, че двете омъжени дъщери на семейството са графиня и баронеса, мисля, че всичко ще бъде наред.

– И слава богу, че близначките склучиха такива *отлични* бракове.

Не тази дума би използвала Пенелопи, за да опише браковете на Виктория и Валери – и двата бяха склучени заради титла и зестра, и нищо повече – но съпрузите им бяха сравнително безобидни и поне бяха дискретни в извънбрачните си занимания, затова тя не оспори това изявление.

Въпреки това майка ѝ се впусна в атака.

– Ами *бедният* ти *баща*? Да не би да си забравила, че е наказан с цяла къща момичета? Нещата щяха да са различни, ако ти беше момче, Пенелопи. Той вече *се поболея от тревоги* заради теб!

Пенелопи се обърна, за да погледне баща си, който потопи парче хляб в супата си и го подаде на ловджийското куче, което седеше, изплезило розов език до стола му. Нито мъжът, нито животното изглеждаха особено разтревожени.

– Майко, аз...

– Ами Филипа? Лорд Касълтън се интересува от нея. Какво ще стане с Филипа?

Сега вече Пенелопи се обърка.

– Какво да стане с Филипа?

– Именно! – Лейди Нийдъм драматично започна да си маха с ленената салфетка. – Какво ще стане с Филипа?

Пенелопи въздъхна и се обърна към сестра си.

– Пипа, мислиш ли, че ако пропусна сезона, ще повлияя върху ухаждането на лорд Касълтън?

Пипа поклати глава с широко отворени очи.

– Не мога да си представя. Той ме преследва вече два сезона. А и дори да повлияе, честно казано, няма да съм съкрушена. Касълтън е малко... ами неинтересен.

Пенелопи би употребила думата „неинтелигентен“, но позволи на Пипа да прояви любезност.

– Не бъди толкова глупава, Филипа – каза маркизата. – Лорд Касълтън е *граф*. Просяците нямат право на избор.

Пенелопи стисна зъби. Това бе любимата поговорка на маркизата, когато ставаше въпрос за бъдещето на неомъжените и дъщери. Пипа обърна синия си поглед към майка им.

– Не знаех, че *прося*.

– Разбира се, че е така. Всички го правим. Дори на Виктория и Валери им се наложи. Един скандал не *изчезва* от само себе си.

Пенелопи разбра значението на думите, макар то да не бе изречено на глас. *Пенелопи съсипа бъдещето на всички ви.*

Бодна я чувство за вина и тя опита да не му обръща внимание, защото знаеше, че не трябва да се чувства виновна. Знаеше, че вината не е нейна.

Само че може и да беше.

Тя отблъсна тази мисъл. Не беше така. Той бе влюбен в друга.

Но защо не бе обикнал нея?

Този въпрос си бе задавала многократно през онази далечна зима, когато се бе скрила тук, в провинцията, и четеше скандалните рубрики във вестниците с мисълта, че той е избрал някоя по-красива, по-чаровна и по-вълнуваща от нея самата. С мисълта, че той е щастлив, а тя е... нежелана.

Не го бе обичала. Дори не бе мислила много за него. Но въпреки това болеше.

– Аз нямам намерение да прося – включи се в разговора Оливия. – Това е вторият ми сезон, аз съм красива и чаровна и имам голяма зестра. Достатъчно голяма, за да не може да бъде пренебрегната от никой мъж.

– А, да. Много чаровно – подхвърли Пипа и Пенелопи сведе поглед към чинията, за да скрие усмивката си.

Оливия усети сарказма.

– Смей се колкото си искаш, но аз знам колко струвам. Няма да позволя да ми се случи това, което стана с Пенелопи. Ще си намеря истински аристократ.

– Добър план, мила. – Лейди Нийдъм засия от гордост.

Оливия се усмихна.

– Слава богу, че си научих урока благодарение на теб, Пени.

Пенелопи не се сдържа да се защити.

– Не е, като да съм го прогонила, Оливия. Татко прекрати годежа заради скандала със сестрата на Лейтън.

– Глупости. Ако Лейтън те искаше, щеше да се бори за теб, а скандалът да върви по дяволите – каза по-малката ѝ сестра с присвити устни, истинско възмущение на невинно девойче. – Но не беше така. Имам предвид, че не те искаше. Макар и другото да е вярно, че не се бори за теб. Мога само да предполагам, че е, защото не си се постарала да задържиш вниманието му.

Като най-млада на Оливия никога не ѝ се налагаше да се замисля за начина, по който думите ѝ, твърде пряки понякога, могат да засегнат някого. Този случай не бе изключение. Пенелопи прехапа устни и устоя на желанието да изкрещи: *Той обичаше друга!* Знаеше кога едно начинание е обречено. Вината за развалените годежи винаги бе на жената, винаги. Дори когато въпросната дама бе по-голямата ти сестра.

– Да! О, Оливия, имала си само един сезон, а вече си толкова проникателна, скъпа – изчурулика лейди Нийдъм, преди да простене: – А не забравяйте и другите кандидати.

– Може би Пенелопи не е *искала* да се омъжи за някой от другите – обади се Пипа иззад книгата си и на Пенелопи ѝ се прииска да я разцелува. *Наистина* не изпитваше желание да се омъжи за никой от онези мъже.

Въпреки това все още ѝ се струваше, че трябва да се защити.

– Този следобед получих предложение, ако си спомняте.

Оливия пренебрежително махна с ръка.

– От *Томи*. Това не е *хубаво* предложение. Само малоумник би си помислил, че го е направил, защото *иска* да се ожени за теб.

Винаги можеше да се разчита на Оливия да каже истината.

– Тогава *защо* ѝ е предложил? – намеси се Пипа. Пенелопи бе сигурна, че не е искала думите да прозвучат жестоко. Все пак и тя бе задала на себе си, а и на Томи същия въпрос само час по-рано.

Искаше ѝ се да може да каже: *Защото ме обича*.

Е, това не бе съвсем вярно. Искаше да може да изрече тези думи, но не за Томи. Точно затова не бе казала „да“. През всички изминали години нито веднъж не си бе представяла, че се омъжва за Томи.

Не за него бе мечтала.

– Не е важно *защо* ѝ е предложил – включи се лейди Нийдъм. – Важното е, че иска да вземе Пенелопи! Че иска да ѝ даде дом и име и да се грижи за нея, както баща ви правеше през всички тези години! – Тя изгледа най-голямата си дъщеря. – Пенелопи, трябва да *помислиш*, скъпа! А когато баща ти умре? Какво ще стане тогава?

Лорд Нийдъм вдигна поглед от фазана си.

– Моля?

Лейди Нийдъм махна с ръка, сякаш нямаше време да се занимава с чувствата на съпруга си, и продължи:

– Той няма да живее вечно, Пенелопи. Какво ще стане тогава?

Пенелопи не виждаше каква връзка има всичко това.

– Е, предполагам, че ще бъде много тъжна.

Лейди Нийдъм раздразнено поклати глава.

– Пенелопи!

– Майко, честно казано, нямам никаква представа какво се опитваш да кажеш.

– Кой ще се грижи за теб, когато почине баща ти?

– Татко смята ли да умира скоро?

– Не – обади се баща ѝ.

– Човек никога не знае! – Очите на маркизата се напълниха със сълзи.

– О, за бога... – Търпението на лорд Нийдъм се изчерпа. – Няма да умирам. И съм силно обиден от факта, че тези думи толкова леко се изтърколиха от устните ви. – Той се обърна към Пенелопи. – Що се отнася до теб, ще се омъжиш.

Пенелопи изправи рамене.

– Не сме в Средновековието, татко. Не можеш да ме принудиш да се омъжа за някого, когото не желая.

Лорд Нийдъм не се интересуваеше особено от правата на жените.

– Имам пет дъщери и нито един син. Проклет да съм, ако оставя дори една от вас неомъжена, за да се защитава сама, докато онзи идиот, който ми се явява племенник, съсипва всичко, което съм изградил. – Той поклати глава. – Ще те видя омъжена, Пенелопи, и то омъжена добре. Време е да спреш да се пазариш на дребно и да приемеш нечие ухажване.

Очите на Пенелопи се разшириха.

– Мислиш, че се пазаря?

– Внимавай за езика си, Пенелопи! – възмути се херцогинята.

– В интерес на истината, майко, той го каза първи – изтъкна Пипа.

– Няма значение! Не съм ви възпитала да говорите като обикновени... обикновени... о, знаете.

– Разбира се, че се пазариш. Минаха осем години от провала с Лейтън. Ти си дъщеря на двоен маркиз с богатството на Мидас.

– Нийдъм! Колко невъзпитано!

Лорд Нийдъм вдигна поглед към тавана, сякаш да почерпи оттам търпение.

– Нямам представа какво чакаш, но зная, че те глезих твърде дълго и не обръщах внимание на факта, че историята с Лейтън влияе на всички ви. – Пенелопи погледна сестрите си, които бяха свели поглед към скута си. В гърдите ѝ се надигна чувство за вина, когато баща ѝ продължи: – Достатъчно! Този сезон ще се омъжиш, Пени.

Пенелопи усилено се опитваше да преглътне буцата, която внезапно бе заседнала в гърлото ѝ.

– Но... от четири години никой освен Томи не ми е предлагал брак.

– Томи е само началото. Сега ще ти предлагат.

Достатъчно често бе виждала този уверен поглед на баща си, за да знае, че именно това ще се случи. Тя го погледна право в очите.

– Защо?

– Защото добавих „Фалкънуел“ към зестрата ти.

Изрече го, сякаш казваше нещо от сорта на *малко е студено* или *тази риба има нужда от още малко сол*. Сякаш всичките около масата просто щяха да приемат думите му. Сякаш четирите глави нямаше да се обърнат едновременно към него с широко отворени очи и зяпнали усти.

– О! Нийдъм! – Маркизата отново онемя.

Пенелопи не отдели поглед от баща си.

– Моля?

В съзнанието ѝ проблесна спомен. Усмивнато, тъмнооко момче, притиснато към ниския клон на една огромна върба, което протяга ръка надолу и приканва Пенелопи да се присъедини към него в скривалището му.

Третият член на триото.

„Фалкънуел“ *принадлежеше на Майкъл*.

Дори да не бе негов от десетилетие, в мислите ѝ това не се бе променило. Изглеждаше ѝ нередно, че по някакъв странен начин сега се бе оказал неин. Цялата онази прекрасна плодородна земя, всичко освен къщата и прилежащите ѝ земи, целият имот.

Рожденото право на Майкъл. Сега ѝ принадлежеше.

– Как се сдоби с „Фалкънуел“?

– Няма значение – отвърна маркизът, без да вдига поглед от храната си. – Не мога да ти позволя да излагаш повече на риск възможността сестрите ти да сключат успешен брак. Трябва да се омъжиш. Няма да останеш стара мома през остатъка от живота си. „Фалкънуел“ ще се погрижи за това. Изглежда, вече е свършил работа. Ако не харесваш Томи, вече получиш половин дузина писма от заинтересувани мъже от цяла Англия.

Мъже, които искаха „Фалкънуел“.

Странните думи на Томи вече придобиха смисъл. Беше предложил да я предпази от камарата предложения, които щяха да завалят заради зестрата ѝ. Беше ѝ предложил, защото бе неин приятел.

Освен това ѝ бе предложил заради „Фалкънуел“. От другата страна на имението имаше неплодородни земи, които принадлежаха на виконт Лангфорд. Томи щеше да ги наследи някой ден и да прибави „Фалкънуел“ към тях.

– Разбира се! – намеси се Оливия. – Това обяснява всичко!
Не ѝ бе казал.

Знаеше, че той не се интересува наистина от брак с нея, но не ѝ бе особено приятно да получи пряко доказателство. Пенелопи продължи да гледа баща си.

– Зестрата публично ли е обявена?

– Разбира се. Каква е ползата да утрояваш стойността на зестрата на дъщеря си, ако не го обявиш публично? – Пенелопи прокара вилица през пюрето от ряпа в чинията си и си пожела да се намира където и да е другаде, а баща ѝ продължи. – Не изглеждай толкова нещастна. Благодарни на звездите, че най-накрая ще си намериш съпруг. С „Фалкънуел“ като зестра можеш да получиш дори принц.

– Оказа се, че принцове ме отегчават, татко.

– *Пенелопи!* Никой не се *отегчава* от *принцове* – намеси се майка ѝ.

– Аз бих искала да срещна принц – включи се и Оливия, като дъвчеше замислено. – Ако Пенелопи не иска „Фалкънуел“, аз с радост ще го приема като част от моята зестра.

Пенелопи плъзна поглед към най-малката си сестра.

– Да, предполагам, че е така, Оливия, но се съмнявам, че ще имаш нужда от него.

Оливия имаше същите сини очи, бяла кожа и светла коса като Пенелопи, но вместо да я правят да изглежда безлична като нея, тя бе поразително красива – жена, която можеше да сваля мъже на колене само с едно шракване на пръстите.

А по-лошото бе, че го знаеше.

– Точно затова е част от зестрата на Пенелопи. Тя има нужда, особено сега – прагматично изрече лорд Нийдъм, преди отново да се обърне към най-голямата си дъщеря. – Имаше време, когато бе достатъчно млада, за да привлечеш вниманието на някой порядъчен мъж, но то отдавна отмина.

На Пенелопи ѝ се искаше някоя от сестрите ѝ да се наме-си, за да я защити. Да възрази на баща им. Да каже нещо от сорта на: *Пенелопи няма нужда от това. Някой прекрасен*

мъж ще се появи и лудо ще се влюби в нея. От пръв поглед. Очевидно е.

Тя не обърна внимание на болката, която я жегна при мълчаливото съгласие с думите на баща им. Пенелопи виждаше истината в погледа на маркиза. Увереността му. Знаеше, без съмнение, че ако баща ѝ пожелае, тя ще се омъжи, сякаш наистина бяха в Средновековието и той се разделяше с част от феодалните си владения.

Само че той не се разделяше с нищо.

– Как е възможно сега „Фалкънуел“ да принадлежи на маркиза на Нийдъм и Долби?

– Това не трябва да те безпокои.

– Но ме безпокои – настоя Пенелопи. – Как се сдоби с него? Майкъл знае ли?

– Нямам представа – рече маркизът и вдигна чашата с вино. – Предполагам, че е въпрос на време да разбере.

– Кой знае какво знае *Майкъл* – тросна се майка ѝ. – Никой във *висшето общество* не е виждал маркиза на Бърн от години.

Не и откакто изчезна след скандала. Откакто изгуби всичко от бащата на Томи.

Пенелопи поклати глава.

– Опита ли да му го върнеш?

– Пенелопи! Не бъди неблагодарна! – изписка маркизата. – Добавянето на „Фалкънуел“ към зестрата ти е ярък пример за щедростта на баща ти.

Пример за желанието на баща ѝ да се отърве от проблемната си дъщеря.

– Не го искам.

Знаеше, че това е лъжа, в момента, в който изрече думите. Разбира се, че го искаше. Земите на имението бяха богати и плодородни, и изпълнени със спомени от детството ѝ.

Със спомени за Майкъл.

Не го бе виждала от години, бе още дете, когато той напусна „Фалкънуел“, и все още не бе представена в обществото, когато скандалът, свързан с него, бе най-горещата тема за клюки сред лондонските аристократи и прислужниците в Съри. А сега, ако изобщо чуеше нещо за него, това бяха откъслечни клюки от по-опитни жени от висшето общество. Той бе някъде в Лондон, ръководеше игрален дом, както бе чула от една осо-

бено разговорлива групичка, но не попита къде. Инстинктивно знаеше, че дами като нея не посещават мястото, където Майкъл се бе приземил след падението си.

– Нямах избор, Пенелопи. „Фалкънуел“ е мой и скоро ще принадлежи на съпруга ти. Мъже от цяла Англия ще дойдат, за да получат шанс да го спечелят. Омъжи се сега за Томи или покъсно за някой друг, както искаш. Но ще се омъжиш още този сезон. – Маркизът се облегна в стола си и отпусна ръце върху големия си корем. – Някой ден ще ми благодариш.

Ще се омъжиш още този сезон.

– Защо не го върна на Майкъл?

Нийдъм въздъхна, хвърли салфетката си и се надигна от масата.

– Маркиз или не, Майкъл не умее да ръководи имение. Винаги е бил небрежен по отношение на него.

Може да бяха изминали осемнайсет години, откакто го бе видяла за последно, но част от нея все още смяташе Майкъл Лоулър, маркиз на Бърн, за свой приятел и не ѝ харесваше начинът, по който баща ѝ говореше за него, сякаш бе човек без стойност и значение.

Но пък реално тя не познаваше Майкъл – не познаваше мъжа. Дори не се бе сещала за него от цяла вечност, а когато се появише в мислите ѝ, той не бе двайсет и пет годишен мъж, който бе изгубил всичко в глупава игра.

Не, в съзнанието ѝ Майкъл си оставаше приятел от детството, първият приятел, който бе имала – дванайсетгодишен хлапак, който я води сред калния пейзаж наоколо от едно приключение към друго, смее се в неподходящи моменти, докато тя не издържи и не се разсмее заедно с него, цапа коленете си в мокрите полета, които се простираха между домовете им, и хвърля камъчета към прозореца ѝ в летните утрини, преди да отиде за риба на езерото, което разделяше земите на Нийдъм и Бърн.

Вероятно сега и езерото бе част от зестрата ѝ.

На Майкъл щеше да му се наложи да я моли за разрешение, ако иска да лови риба там.

Щеше да му се наложи да иска разрешение от съпруга ѝ.

Самата мисъл щеше да е смешна, ако не бе толкова... грешна. И изглежда, никой не го забелязваше.

Пенелопи вдигна очи и през масата срещна погледа на Пипа, широко отворените ѝ сини очи примигваха зад очилата, а тези на Оливия бяха изпълнение с... облекчение?

В отговор на въпросителния ѝ поглед най-малката ѝ сестра каза:

– Признавам, че не ми харесваше мисълта да имам сестра, която не е успяла да се омъжи. Сега вече е много по-добре за мен.

– Радвам се, че има някой, който е доволен от днешните събития – каза Пенелопи.

– Ама наистина, Пени – настоя Оливия, – трябва да признаеш, че твоят брак ще помогне на всички ни. Твоето положение бе основната причина Виктория и Валери да се примирят със скучните си стари съпрузи.

Не бе планирала да се случи така.

– Оливия! – тихо каза Пипа. – Това не е много мило.

– Да бе! Пени знае, че е вярно.

Знаеше ли?

Тя погледна към Пипа.

– Направих ли нещата трудни за теб?

Пипа се поколеба.

– Съвсем не. Миналата седмица Касълтън писа на татко, че смята сериозно да ме ухажва, а и аз не съм съвсем типичната дебютантка.

Меко казано. Пипа бе нещо като интелектуалка, концентрирана върху естествените науки и очарована от устройството на всички живи същества – от растения до хора. Веднъж бе откраднала една гъска от кухнята, за да ѝ направи дисекция в спалнята си. Всичко бе наред до момента, в който една камериерка не влезе и откри Пипа, покрита до лакти в птичи вътрешности, и изпищя, сякаш се е озовала на местопрестъпление на „Севън Дайлс“^{*}.

Пипа бе сериозно смърнена, а камериерката бе преназначена на един от долните етажи на имението.

– Трябвало е да го кръстят лорд Глупавтън – откровено каза Оливия.

^{*} „Севън Дайлс“ (Seven Dials) – малко, но много известно кръстовище в Уест Енд, Лондон. – Бел. прев.

Пипа се изкикоти.

– Стига. Той е наистина мил. Обича кучета – тя погледна към Пенелопи. – Също както и Томи.

– Дотам ли стигнахме? Да избираме бъдещите си съпрузи, защото обичат кучета? – попита Оливия.

Пипа просто повдигна рамене.

– Така се прави. Повечето двойки във висшето общество нямат дори толкова общо помежду си.

Тя беше права.

Но не така трябваше да бъде. Млади жени с външния вид и произход на сестрите ѝ би трябвало да избират съпрузите си не заради слабостта им към животни. Би трябвало да бъдат любимки на висшето общество, да държат всички в ръцете си и да ги моделират по своя воля.

Но не бе така, и то заради Пенелопи, която по ирония на съдбата бе признавана за най-голямата любимка на висшето общество, когато направи своя дебют – избраната булка на безупречно възпитания и с безупречно родословие херцог на Лейтън. След като годежът им се разпадна сред буря от съсипани млади жени, извънбрачни деца и вечна любов, Пенелопи, за съжаление на сестрите си, изгуби този статус. Вместо това бе понижена до „добър приятел“ на висшето общество, след това „приятна позната“, а напоследък „гост, който прекаляваше с престоя“.

Не бе красива, нито умна. Не бе нищо повече от най-голямата дъщеря на много богат и титулуван аристократ. Родена и възпитана да бъде съпруга на също толкова богат и високопоставен аристократ.

И почти се бе превърнала точно в това. Докато всичко не се промени.

Включително и очакванията ѝ.

За съжаление, очакванията не водеха след себе си добри бракове. Нито за нея, нито за сестрите ѝ. Просто не бе честно да страда заради развален преди почти десетилетие годеж, не бе честно и сестрите ѝ да си патят.

– Не съм искала да ви създавам трудности – тихо каза тя.

– В такъв случай имаш късмет, че можеш да оправиш нещата – предложи Оливия, очевидно без да се интересува от чувствата на сестра си. – Все пак твоите шансове за добър

съпруг може и да са малки, но моите са много добри. Дори ще се подобрят, ако се омъжиш за бъдещ виконт.

Чувството за вина избуя и Пенелопи се обърна към Пипа, която бе затворила книгата си и внимателно я наблюдаваше.

– Съгласна ли си, Пипа?

Сестра ѝ изви глава, сякаш преценяваше какво да каже, и накрая се спря на:

– Няма да боли, Пени.

Поне не теб, помисли си Пенелопи, потънала в меланхолия, докато си даваше сметка, че ще приеме предложението на Томи.

За доброто на сестрите си.

Можеше да е и по-зле. Може би след време щеше да го обикне.

Щщата вечер, когато всички в къщата спяха, Пенелопи приготви най-топлото си палто и маншона си, взе фенер от писалището и тръгна на разходка из земите си.

Е, не точно нейните. А земите, които бяха обвързани с брака ѝ. Земите, които Томи и неизвестен брой млади ухажори с радост биха приели в замяна на това, да откъснат Пенелопи от семейството ѝ и да я направят своя съпруга.

Колко романтично.

Твърде много години бе прекарала в надежди за нещо повече. И макар да си повтаряше да не го прави, вярваше, че и тя може да извади такъв късмет. Че може да намери нещо повече.

Не. Нямаше да мисли за това.

Особено сега, когато се бе отправила с големи крачки към брак, какъвто винаги се бе надявала да избегне. Вече нямаше съмнение, че баща ѝ бе решен да омъжи най-голямата си дъщеря този сезон – за Томи или за някой друг. Замисли се за необвързаните мъже във висшето общество, които бяха достатъчно отчаяни, за да се оженият за дваисет и осем годишна жена с развален годеж зад гърба си. От никой от тях нямаше да излезе съпруг, за когото да я е грижа.

Съпруг, когото би могла да обича.

Значи, Томи.